

М. А.

Кафето.

„Кое то дете пие кафе, ще му поникнатъ брада и мустаци, а и жбитъ му ще почернѣятъ“, казваше нѣкога покойната ми баба. И ние, децата, предъ страха да не станемъ мустакати, не смѣхме да искаме, колчимъ баба правѣше кафенце.

Пораснахме и сега виждаме, колко е нужно то за старитѣ. Пийнатъ чашка кафенце, и изведнѣжъ имъ става лекичко, идва имъ бодростъ на духа, разгонва имъ сънливата дрѣмка, а понѣкога и главоболието, което е непрестаненъ спътникъ на загриженитѣ родители и тия, що се занимаватъ съ умственъ трудъ. А колко е приятно, следъ добро ядене, да срѣбне дѣдо чашка кафенце.

Дразни то най-голѣмата жлеза у човѣка — черния дробъ, и той по-изобилно изработва жлъчка за смилане на храната; възбужда нервната система и прогоня дрѣмката, а това е особено нужно, когато трѣбва да се съденкува.

Кой прѣвъ е почналъ да употребява кафето? Кой се научилъ прѣвъ да го пече и вари? И тука, както при много полезни растения, на тия въпроси ще отговоримъ съ приказка.

Калугеръ единъ въ Абисинскитѣ планини пасѣлъ монастирскитѣ кози; той видѣлъ веднажъ, какъ една коза се наяла отъ плодовѣтъ на кафеиния храстъ и почнала да скача пѣргаво отъ скала на скала. Ко-